

opusdei.org

Ve velkém světě langust

Juan Latorre žije v Burgosu a je inženýrem telekomunikací.

27.11.2007

Stává se, že se ti změní život ze dne na den. Pracoval jsem v poklidu v jedné telefonní ústředně v Madridu, když mi zavolala má sestra, která žije v Burgosu, a řekla mi, že mají volné místo v jednom podniku na langusty. Je to místo, říkála, které ti padne jako ulité. Já a Burgos? Předtím jsme na toto téma dělali vtipy a já jsem podotýkal, že kdybych si našel práci

jako ochutnávač langust, hned bych tam šel...

A tak jsem tam odejel. I mí rodiče, se kterými bydlím, se rozhodli, že půjdou se mnou. Byla to významná změna, pochází z Andalusie, ze dvou měst okresu Jaén: Úbeda i Torreperogil. Obě města i Burgos (Kastilie a León) leží na náhorní plošině. Můj otec, který je zedníkem, je už v důchodě. Opus Dei jsem poznal díky křesťanské výchově, kterou jsem dostal od svých rodičů (moje matka je supernumerářka), a prostřednictvím školy Tajamar (školní zařízení v Madridu - školka, základní a střední škola), kam jsem chodil. Jsem přidruženým členem Opus Dei.

V červnu 2003 jsme se usadili v Burgosu. Práce je moc zajímavá, i když ochutnávačem langust nejsem: jsem inženýrem telekomunikací. Moc jsem Burgos neznal, ale je to město,

které mám spojeno s povinností být vždy optimistou. Mnohokrát jsem četl, že když zde žil svatý Josemaria, v době občanské války kdy byla země v troskách, vypadalo všechno z lidského pohledu beznadějně. Ale zakladatel Opus Dei byl vždy věrný Boží vůli a navzdory vší nepřízni, ačkoli už nebylo naděje, on přece doufal. Často jsem o tom přemýšlel při svých procházkách městem nebo když jsem míval pracovní jednání.

Moje pracovní cesty mě někdy přivádějí do velkých dálek, do „velkého světa langust“.

Jezdím často do Brazílie, Ekvádoru, Nikaragui, Peru, Indie, Thajska, Íránu, Venezuely. Na cestách navazuji přátelství s mnoha lidmi, kteří mají různou mentalitu, náboženství a kulturu. A zjišťuji, že všichni tito lidé, i když jsou různých ras, kultur, náboženství a mentalit, žízní po Bohu.

Dá se říci, že během těchto svých cest mluvíme o Bohu takřka samovolně. Když skončíme jednání o langustách, hovoříme o rodině, dětech a našich problémech. Vidím, že když se začne hovořit o Bohu, naplňuje se jejich život nadějí a optimismem.

Před nedávnem mě potěšil můj přítel katolík, který je již několik let ženatý. Rozhodl se uzavřít manželství v kostele. Je to moc hodný člověk, miluje moc svou ženu, ale neměl, jako mnoho jemu podobných, příležitost být dobře vychováván.

Je zajímavé, jak se Bůh projevuje: často jsme mluvili o zázraku svátosti manželství, ale tento přítel se z různých důvodů nemohl rozhodnout. Až jednoho dne mi ukázal fotografii své dcery a já jsem mu z legrace řekl:

„Je moc pěkná. Však uvidíš, co tě čeká. Víš, buď se oženíš, nebo ti ji ukradnou!

Byl to vtip, jen taková poznámka, ale Bůh si tím posloužil, aby ho donutil ke změně života. Myslel jsem na to mnohokrát: Bůh využívá drobné věci - slova řečená na okraj, e-mail, zavolání telefonem - a předává tak svou milost druhým. A mnozí se ze dne na den rozhodnou, jako se to stalo i mně, že změní nejenom město, ale něco mnohem důležitějšího, svůj život.

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/ve-velkem-svete-langust/> (27.03.2025)